

יום ד', ה' ב תשס"ה (16 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"דע מאין באת...":

המשך הסקירה החודשית של עשורי השנים במאה ה-20 - הפעם שנות ה-60: ישראל, ששמרה תחילה על איפוק, החלה להגיב בסדרה של פעולות-גמול נגד בסיסי המחבלים בירדן ולבנון. הפעולות, אף שהצליחו ברובן - לא מנעו את המשך חדירתן של חוליות המחבלים. **במאי 1967** חלה הסלמה מהירה במצב הבטחוני. מצרים החלה להזרים כוחות צבא גדולים לסיני וסילקה את כוח האו"ם. שופרות התעמולה הערביים קראו להשמיד את ישראל ותוך ימים הפך המזרח התיכון לחבית חומר נפץ העומדת להתפוצץ. המצרים חסמו את מצרי טיראן וישראל הועמדה בפני מצב חמור ביותר. הממשלה ניסתה לגייס את המעצמות להסרת המצור המצרי, וללא הועיל. מבית, נשמעו קריאות להרחיב את בסיס הממשלה, ע"י צירוף **גח"ל** [=גוש חירות ליברלים] ו**רפ"י** [=רשימת פועלי ישראל] שבאופוזיציה. לקראת סוף מאי, נכנע ראש-הממשלה לוי אשכול ללחץ, וצירף לממשלה את משה דיין כשר הבטחון. ימים מספר לאחר מכן, פרצה מלחמת ששת-הימים.

הנצחון הישראלי הגדול במלחמת ששת-הימים ביוני 1967, הדהים את העולם כולו [גם אותנו!] ישראל, שהצטיירה בשבועות ה"המתנה" שלפני המלחמה כמדינה קטנה, מסוכסכת בהנהגתה וחסרת תמיכה בין-לאומית, הביסה תוך ימים ספורים את צבאות מצרים, ירדן וסוריה. היא השתלטה על כל חצי-האי סיני, רצועת עזה, השטחים שבהם שלטה ירדן ממערב לירדן ("הגדה המערבית" [זהו שמו של ה"מדינה פלסטיין" שלפני המלחמה]) ורמת הגולן. האופוריה בישראל וברחבי העולם היהודי הרקיעה שחקים הן בשל הנצחון והן בשל השיבה ל"נחלת אבות" בירושלים העתיקה, בית-לחם, חברון ועוד. [אגב כך, המונח "הרובע היהודי" בעיר העתיקה בירושלים, מונח משונה הוא. למה הדבר דומה? ל"רובע אנגלי" בלונדון או ל"רובע ערבי" בטוניס...]

לאחר המלחמה, נראה היה שמצפה לישראל תקופה ארוכה של שקט, שכן מדינות ערב המובסות יזדקקו לשנים רבות כדי לשקם את צבאותיהן ולהיחלץ מהתבוסה. **לא כן היה**. ברית-המועצות מיהרה לסייע למצרים ולסוריה, ומדינות ערב הצהירו ש"מה שנלקח בכוח - יוחזר בכוח!" הן סירבו לנהל משא-ומתן לשלום עם ישראל או להכיר בה.

תחושת הנצחון בישראל החזיקה מעמד לאורך חודשים ושנים. המדינה היהודית נתפשה בארץ ואף בעולם כ"מעצמה". לכך יש להוסיף את המצב הכלכלי, שהשתפר במהירות לאחר מלחמת ששת-הימים ואת התחדשות העליה. לקראת סוף העשור, חשו עצמם רוב הישראלים בטוחים בעצמם ובמדינתם יותר מאי-פעם. הערבים בשטחים המוחזקים לא גילו התנגדות מיוחדת לשלטון הישראלי, ופעולות הטרור של המחבלים - בשטחים ואף בישראל [המדינה] - נתפסו כרע הכרחי. הישראלים גם קיוו כי מלחמת ההתשה שבה פתחו המצרים לאורך תעלת סואץ בחורף 1969, תסתיים כפי שנסתיימה המלחמה הקודמת - בתבוסתם המלאה.

ישראל של 1969 השתרעה מהחרמון עד שארם א-שיח', מהירדן עד תעלת סואץ. מעולם לא היתה גדולה כל-כך [בדורות האחרונים]. הדיבורים על "שטחים תמורת שלום"

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **רביעי** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ד', ה' ב תשס"ה (16 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שנשמעו לאחר הנצחון ב- 1967 התמעטו. השלום נראה רחוק, וישראל התרגלה יותר ויותר להחזיק בשטחי יש"ע [יהודה, שומרון ועזה] ורמת הגולן. [ספר המאה]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל